Шурхіт халатів, гримають двері, знов перезмінка,
Другий день поспіль стогне в палаті змучена жінка,
Стукає в шибу чорна ворона, холодно в світі,
Лікар загляне: ніц тут не вдієш, тре потерпіти…

Жінка народжує, стіни гойдаються в білій палаті,
Пташка скрекоче, стрілки завмерли на циферблаті,
Час зупинився, скрикує жінка, плаче від болю,
Коло за колом, наче заведена, коло за колом…

Вітер доносить звуки сирени… Вітер епохи…
Знов заспокоюють, знов умовляють: трохи ще… трохи…
Жінка – як море, що колихає срібну рибину,
Жінка – як скеля, що протискається у горловину.

Біля роддому купка солдатів в святошних мундирах,
Як сиротливо, як же незвично без командира!
Губи пошерхлі. Дивляться сумно в вікна палати:
Як їм без нього? Як тій дитині без свого тата?

Листям опалим крутиться промінь, стукає серце.
Вир у палаті, донечка плаче, жінка сміється.
…В братньому колі честь віддають вони зірці комбата…
Як їм сказати… губи пошерхли… як їм сказати…